

להודיעו כי אותיותיו, אותיות קדושות פורחות, הגיעוני, וחבלים פרחו בנעימים בשמעי את שמע חכמתך, מוצא מחקר תעלומות חכמה הסתומים והסתומים בספר הזוהר: מי ידמה לך אביר בכל המון ישראל" כשהוא מרעיף עוד שבחים על המחבר, "רכי ישכר בער".

ה"חפץ חיים" זיע"א העתיק בספריו קטעים מן הזוהר הקדוש, תוך תירגומם ללשון הקדש: בין גדולי ישראל האחרונים שהעתיקו בספריהם קטעים מן הזוהר הקדוש, תוך תירגומם ללשון הקדש, אנו מוצאים את ה"חפץ חיים" זיע"א ובפרט בספרו נדחי ישראל.

מגדולי מתרגמי הזוהר הקדוש היה הצדיק הקדוש "רבי יהודה רוזנברג" זצ"ל מוורשה, בספר "זהר התורה" העתיק הרבה מנגלות הזוהר הקדוש על סדרי הפרשיות והעמיד זה בצד זה את לשון הזוהר ואת תרגומו: מגדולי מתרגמי הזוהר הקדוש היה "רבי יהודה רוזנברג" זצ"ל מוורשה, אשר חיבר את הספר "זהר התורה" על כל חמשה חומשי תורה, ועוד על חלקי הנ"ך, בו העתיק הרבה מנגלות הזוהר הקדוש על סדרי הפרשיות והעמיד זה בצד זה את לשון הזוהר ואת תרגומו. – בשנת תרנ"ב כשעמד הגר"י רוזנברג להדפיס את ספרו "זהר התורה", התלבט רבות אם מותר לתרגם את לשון הזוהר ללשון הקדוש וכתב לגאון ישראל והדרו, רבי חיים חזקיה מדיני, בעל ה"שדי חמד" זצוק"ל, ושטח לפניו את ספקותיו ושאל: א. אולי נכתב הזוהר הקדוש בכוונה תחילה בלשון הארמית, כדי להסתירו מהמוני העם, שלא יבינו את הנכתב, כדברי חז"ל (חגיגה, דף י"ג ע"א): "כבשים ללבושך (משלי כ"ז) – דברי שהם כבשונו של עולם [סתרו של עולם – רש"י] יחיו תחת לכושך". ב. שמא יש טעם כמזם בכך שהזוהר הקדוש נכתב בלשון ארמית כמו למשל, נוסח הקדיש.

לא היה שום טעם כמזם בכתיבת הזוהר הקדוש מארמית דווקא, דלשון הארמית אין קדושה יותר מללשון הקודש: ה"שדי חמד" שלל מכל וכל את חששותיו של הגר"י רוזנברג, ובתשובה מנומקת היטב השיב לו כדברים האלה:

א. החשש שמא נכתב הזוהר בלשון הקודש כדי להסתירו אינו נראה כלל, להיפך, הזוהר הקדוש הוא מקור יסודות האמונה שלנו, ואיזה כוונה תוכל להיות בזה להסתיר יסודות האמונה מן העולם?! ואדרבא – הלא אין דבר שיוצרך להשריש אותו בלב, בכל מיני התחזקות, כמו האמונה!

ב. הלא כבר היה מעולם זהר מתורגם ללשון הקודש.

ג. הלא גדולי ישראל חיברו פירושים על הזוהר הקדוש, "על פי קבלה עמוקה", וזאת דווקא כדי לגלות את הזוהר לעולם.

ד. אם מתרגמים רק את נגלות הזוהר, כדי לבאר בהם את המקראות על דרך הפשט, שוב אין החשש של "כבשים ללבושך", שהרי דרש זה נאמר רק על מעשה מרכבה. ה. לא היה שום טעם כמזם בכתיבת הזוהר הקדוש מארמית דווקא, דלשון הארמית אין קדושה יותר מללשון הקודש. ארמית שימשה דווקא כשפת חולין בימי חז"ל, וכמה דברים שבקדושה הותקנו בשפה זו, רק בשביל שיובנו לכל. כגון "כל חמירא" – שכל איש ואישה יבינו לבטל בלב את החמץ, ואמירת קדיש – בשביל שכל יתום יבין את פירוש המילים ויכון בהם, שיועיל לטובת נשמת המת. וכל זה לדידהו, אבל לדידן בודאי מוטב היה שספר הזוהר יחובר